

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 212/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Tarbajom, Zámocká 525/28, Stropkov, proti oznámeniu Okresného súdu Humenné zo 4. novembra 2024 a postupu Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/702/2006 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) oznámením Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) zo 4. novembra 2024 (ďalej len „oznámenie“) a postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/702/2006. Navrhuje napadnuté oznámenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, ako aj z vyjadrenia okresného súdu, ktoré si ústavný súd vyžiadal ešte pred predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti [§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], vyplýva, že na okresnom súde sa proti sťažovateľke ako povinnej viedlo exekučné konanie pre vymoženie určitej sumy

s príslušenstvom na základe exekučného titulu – platobného rozkazu. Pôvodne bolo toto exekučné konanie vedené proti povinnému neb. [REDAKOVANÉ], ktorého dedičkou sa stala sťažovateľka. Uznesením č. k. 11Er/702/2006-38 z 20. januára 2023, právoplatným 18. februára 2023, okresný súd pripustil zmenu účastníka na strane povinného. Sťažovateľka nenapadla toto uznesenie opravným prostriedkom a ani iným procesným postupom nenamietala svoj vstup do konania.

3. Dňa 21. apríla 2024 sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu, ktorému udelila plnú moc ešte 11. septembra 2023, podala návrh na zastavenie exekúcie (datovaný 12. decembra 2023). V návrhu uviedla, že v rozhodnej dobe nevykonala žiadnu priamu úhradu oprávnenému, prípadne súdnemu exekútorovi, a súdny exekútor od nej nevy mohol ani čiastočné plnenie aspoň vo výške 15 eur. Preto žiadala, aby exekučný súd určil, že došlo k zastaveniu tzv. starej exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“). Na výzvu súdu súdny exekútor oznámil, že povinná spláca pohľadávku v pravidelných mesačných splátkach zrážkami zo mzdy, a teda niet dôvodu na vydanie upovedomenia o zastavení starej exekúcie. Dňa 26. júna 2024 bola sťažovateľke doručená výzva, aby sa vyjadrila k oznámeniu súdneho exekútora a prípadne zvažila späťvzatie návrhu na zastavenie exekúcie. Sťažovateľka na výzvu nereagovala.

4. Uznesením z 5. augusta 2024 okresný súd návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol. S poukazom na relevantnú právnu úpravu (§ 2 ods. 1 v spojení s § 2 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z.) konštatoval, že návrh sťažovateľky nie je dôvodný, pretože spláca pohľadávku v pravidelných mesačných splátkach zrážkami zo mzdy. Proti tomuto rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažovateľka podala sťažnosť. Okresný súd vyzval súdneho exekútora, aby sa vyjadril k sťažnosti sťažovateľky. V nadväznosti na túto výzvu súdny exekútor vrátil okresnému súdu poverenie s tým, že exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie. V oznámení, ktoré sťažovateľka napáda touto ústavnou sťažnosťou, okresný súd uviedol, že nebude rozhodovať o jej sťažnosti, pretože pre ďalší postup súdu chýba procesný rámec, keďže exekúcia sa skončila vymožením.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, ako aj vo vyjadrení k stanovisku okresného súdu tvrdí, že bez ohľadu na medzičasom konečné vymoženie pohľadávky súdnym exekútorom uplynutím tzv. rozhodnej doby a súčasne nevy možením celého dlhu musela byť exekúcia zastavená ako tzv. stará exekúcia v zmysle ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z. Akékoľvek ďalšie plnenia boli preto irelevantné a vzhľadom na plnenia bez právneho titulu (exekúcia zastavená *ex lege* uplynutím rozhodnej doby) predstavujú bezdôvodné obohatenie na strane oprávneného, a existujú dôvody aj pre reštitučné nároky plynúce zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Postup okresného súdu podrobuje kritike, pretože nielenže nezastavil exekúciu *ex offio* a nesprávne rozhodol vo veci jej návrhu na zastavenie exekúcie, ale odmietol rozhodnúť o riadnom opravnom prostriedku (sťažnosti) proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Okresný súd „odstavil“ sťažovateľku z jej procesných práv v rámci exekučného konania a o jej procesných nárokoch meritórne vôbec nerozhodol, čím neprípustným spôsobom zasiahol do jej práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv z dôvodu, že okresný súd zamietol jej návrh na zastavenie exekúcie a odmietol rozhodnúť o jej sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu.

7. Na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

8. Vzhľadom na podstatu argumentácie sťažovateľky je potrebné tiež pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

9. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. V danej veci skutočne išlo o tzv. starú exekúciu v zmysle jej zákonnej definície (§ 1 ods. 2), čo indikovalo aplikáciu zákona č. 233/2019 Z. z. Stará exekúcia sa v zmysle konkrétnych ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z. zastavuje zo zákona, ak nastane niektorý z dôvodov, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 2 ods. 1. V prípade § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. dôjde k zastaveniu exekúcie zo zákona, ak vo veci nie je daná niektorá z výnimiek uvedených v § 2 ods. 2 (absolútne výnimky) alebo v § 4 (relatívne výnimky). Podľa tohto odseku sa taká exekúcia nezastavuje v tam stanovených prípadoch, pričom jedným z nich je aj prípad, ak ide o starú

exekúciu, v ktorej bol v posledných 18 mesiacoch pred dňom, keď sa má stará exekúcia podľa tohto zákona zastaviť, dosiahnutý výťažok spolu aspoň vo výške 15 eur [§ 2 ods. 2 písm. f zákona č. 233/2019 Z. z.]. Okresný súd uzavrel, že v danom prípade išlo o jednu z výnimiek, pre ktorú sa nemohla exekúcia zastaviť, pretože podľa vyjadrenia súdneho exekútora sťažovateľka splácala pohľadávku v pravidelných mesačných splátkach zrážkami zo mzdy.

11. Argumentácia sťažovateľky sa zameriava na spochybnenie okresným súdom zisteného skutkového stavu a nadväzne na vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia. Trvá na názore, že exekúcia mala byť zastavená *ex officio*, pretože v rozhodnej dobe nevykonala žiadnu platbu v prospech oprávneného, resp. súdneho exekútora. Na druhej strane však sťažovateľka v rámci exekučného konania a ani v ústavnej sťažnosti časovo neohraničuje rozhodnú dobu, svoj vstup do konania ani bližšie neargumentuje, resp. nepredkladá listinné dôkazy z exekučného spisu, ktoré by vyvracali (alebo potvrdili) realizáciu platieb v určitom čase či akokoľvek skutkovo alebo právne spochybňovali postup okresného súdu vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti. Jej argumentácia zostáva v rovine ničím nepodložených tvrdení a odráža iba jej nesúhlas s postupom okresného súdu. Ústavný súd tak nevidí žiaden dôvod, ktorý by ho viedol k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. k uplatneniu jeho právomoci zasiahnuť do už skončeného exekučného konania. Taký vstup by vzhľadom na vymoženie pohľadávky nebol schopný privodiť v danej exekučnej veci iný výsledok. Súd totiž môže rozhodovať len o zastavení niečoho, čo trvá, resp. pokračuje, a nie o exekúcii, ktorá sa skončila vymožením pohľadávky. Ak je sťažovateľka presvedčená o tom, že okresný súd i súdny exekútor v danej veci pochybili pri aplikácii zákona č. 233/2019 Z. z., nič jej nebráni využiť iné dostupné prostriedky nápravy, na ktoré sama poukazuje.

12. K tomu ústavný súd dodáva, že účelom konania o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je námietka o nesprávnom zistení skutkového stavu, nie je to, aby ústavný súd pokračoval v procese hodnotenia dôkazov tak, ako bolo skončené v konaní pred všeobecnými súdmi. Predmetom prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti primárne nie sú skutkové tvrdenia strán tak, ako boli účastníkmi konania prezentované v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavnoprávny prieskum sa obmedzuje na otázku, či v konaní pred všeobecnými súdmi na strane jednej nedošlo k zjavnému omylu, v tomto prípade skutkovému omylu, na strane druhej na to, či proces pred všeobecnými súdmi, ktorý pozostával zo zisťovania sporných skutočností, prípadného vykonania dôkazov a ich hodnotenia nebol postihnutý takou vadou, ktorá by mala za následok zjavný skutkový omyl alebo vyvodenie takého skutkového záveru, ktorý by bol extrémne nelogický alebo pre nedostatok dostatočného hodnotenia dôkazov arbitrárny, a preto ústavne neudržateľný (m. m. III. ÚS 89/2019).

13. V medziach takto limitovaného prieskumu skutkovej roviny veci ústavný súd uvádza, že nezistil v postupe a nadväzne ani v napadnutom oznámení okresného súdu dôvody, pre ktoré by konštatoval porušenie práv sťažovateľky. Postup okresného súdu, ktorý nerozhodol o sťažnosti sťažovateľky (proti rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý jej návrh na zastavenie exekúcie), pretože ešte predtým došlo k vymoženiu vymáhanej pohľadávky, v dôsledku čoho sa exekučné konanie skončilo, nemožno v kontexte predostretej argumentácie sťažovateľky vyhodnotiť ako svojvoľný alebo nerešpektujúci na vec dopadajúcu právnu úpravu, resp. za taký, ktorý by popieral zmysel práva na spravodlivý súdny proces.

14. I na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou z hľadiska jeho postavenia nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov

svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov. A o taký prípad v danej veci nešlo.

15. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z rovnakého dôvodu, ale aj z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti namietaného porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ktorých porušenie sťažovateľka namietala len v súvislosti s argumentáciou k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a osobitnú argumentáciu k porušeniu týchto práv nepredniesla.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu